

Tomasovszki Pál: Újrakezdés

Konténerbörtön szektorrács mögötti hosszú folyosóján balra-jobbra ajtórengeteg. A padló frissen mosva, még fénylik. Csak egy-egy ember jön ki-s be: „lakóhelyséből” dohányzóba, vagy épp mosdóba és vissza. Nyitott körlet.

Közvetlen a rács mögötti második ajtón balra ez áll: FOGLALKOZTATÓ. Ajtaja résnyire nyitva, de egyetlen hang sem szökik ki rajta. Pedig ül bent valaki. Egyedül, néma csendben. Körülötte székek körbe helyezve, mintha csak egy anonim gyűlés egyetlen résztvevője lenne. Kezében egy könyvet szorongat. Gyönyörű vászon borítóján keresztzemes hímzés. A könyv gerincébe hímzett szó árulkodó: SZENTÍRÁS.

A „magányos anonim” pedig nem más, mint a fogvatartotti Bibliakör vezetője – Miki. Ott ül már egy ideje. A terem hófehér. Benne egy iskolapad az ablak alá tolva, 8-10 szék és egy összecsucott pingpongasztal. Egyszer csak a résnyire nyitva hagyott ajtón halk kopogás hallatszik.

– Gyere csak! – szól ki Miki.

– Jó helyen járok? – kérdi egy félénk hang.

Alacsony, gyenge testalkatú, huszonöt év körüli srác lép be.

– Szerintem igen! – feleli Miki és mosolyogva ökölpacsira nyújtja kezét.

– Szia, Füli vagyok!

– Füli?! Az meg milyen név?

– Hát csak nézz rám. Azt mondják, ha csak egy centivel is nagyobb lenne a fülem, az HBO-t is lehetne fogni vele.

Összemosolyognak.

– A Bibliakörre jöttél, ugye?

– Igen, de úgy látom, én vagyok az első.

– Valóban, de lehet, egyben az utolsó is.

– Hogy-hogy? Ennyire érdektelenek az emberek?

– Nem, csak a vírussal járó korlátozások óta ez az első alkalom.

– Ú, ennyire kemény volt a vírus itt bent is?

– Szeretnéd tudni?

– Naná!

– Elmesélem. Képzeld el ugyanezt a termet két évvel ezelőtt.

És Miki nosztalgikus mesélésbe kezd.

– Emlékszem, alighogy feljöttem a munkából, már siettem is ide ki berendezni a termet. Előttünk ugyanis rajzszakkör, majd pingpong volt. Én pedig mire a többiek jöttek felsöpörtem,

összecsuktam a pingpongasztalt, körbe raktam a székeket, bekapcsoltam a szintetizátort, összetoltam a padokat a szeretetvendégséghez.

– A szeretet-micsodához?!

Miki elmosolyodott.

– Minden alkalomra hoztunk magunkkal egy kis ezt-azt. Ki mit tudott: egy Pilóta kekszet, egy tábla csokit... valami nasit. Ezt kiraktuk a „közösbe”, és az alkalom után együtt elfogyasztottuk.

– Na és hogy nézett ki egy ilyen alkalom?

– Hát, pezsgő volt. Mármin nem a pia, az alkalom. Élettel teli. Sorra jöttek a srácok és néhány perc nyüzsi után szép lassan elcsendesedtünk. Voltunk legalább tizenöten, néha húszan is. Mindig imádsággal kezdtünk és mindig valaki más imádkozott. Önkéntes alapon. Aztán énekelünk néhány közkedvelt dicsőítő éneket, majd felolvastam egy igeszakaszt, amiről aztán szabadon beszélgettünk. Végül jött a morzsacsipegetés.

– A morzsa-mitsinálás?!

Miki ismét elmosolyodott.

– Az, amikor körben haladva mindenki elmondhatta azt, ami épp a szívéen volt. Örömet, bánatát, kérdéseit, kéréseit.

– És miket mondtak ilyenkor?

– Ez nagyon változó. Volt, aki a heti családi beszélőjéről áradozott, volt, aki a színikör következő előadására való felkészülésről mesélt. Megint más a BV-k közti pingpong-versenyről vagy épp az aktuális országos BV imánapról számolt be, Örömmel hallgattuk az eltávról visszaérkezők élményeit, de jó szívvel hallgattuk meg egymást bajaink, nehézségeink, próbatételeink vagy épp kihívásaink tekintetében is. Igazi kis lelki közösség voltunk.

– Voltatok?!

– Igen, mert jött a COVID. Egyik hullám a másik után, majd jött a BVOP határozata a fizikai kontakttal járó fogvatartotti összejövetelek felfüggesztéséről. És onnantól nem volt több Bibliakör. De nem volt beszélő sem, ahogyan eltáv sem, de pingpong és rajzsakkör sem. Gyorsan rájöttünk: túl természetesnek vettük azt, amink volt, csalódásként éltük meg azt, hogy elveszítettük, és csodaként élnék meg, ha visszakapnánk.

– És neked, hogy telt az elmúlt két év, mit csináltál?

– Én nagyon szerencsés helyzetben voltam – kegyelmi állapotnak szeretem nevezni ezt – mert olyan munkakörben dolgozom, ahol a vírus alatt is szükség volt rám. Igaz, először lebetegedett az egyetlen fogvatartotti kollégám, majd az egyik munkáltatóm is. Így egyetlen munkáltatóval én voltam az egyetlen letéti raktáros egy majd' 1500 fős börtönben. Ennek köszönhetően napjaim munkával teli és nagyon gyorsan teltek. Közben bevezették a skype-os kapcsolattartást, ami új dimenziókat nyitott. Két év után újra láthattam otthonomat. Ezalatt ötven fő körüli szintünkön huszonhárman maradtunk. Volt, aki rabkórházba, de volt, aki kül-kórházba került. Mások „csak” EÜ-zárkába, míg a kontaktszemélyek egy úgynevezett „lappangó körletre” kerültek. Volt, akit végleg elszállítottak, volt, aki szimplán más körletre került, de volt, akit végleg elveszítettünk. Eközben én minden szerda délután kiültem ide egy órára. Egyedül.

– De miért?

– Elsősorban imádkozni. Mondjuk azért, hogy egy napon újra bekopogjon ide valaki. S mert hittem, hogy van jövő. Apám mesélte gyerekkoromban, hogy az 1956-os forradalom leverése után a továbbra is elszánt fiatalok egy, a házak falára festett rövidítéssel üzentek egymásnak: „MUK!” azaz: „Muszáj Újra Kezdeni!” Én már döntöttem. Újat kezdtem az Úrral. És újra fog kellenem kezdeni megannyi minden után szabadulok. Addig is Muszáj Újra Kezdeni a közösségi élet gyakorlását. Újra megtanulni együtt lenni, együtt nevetni, sírni, együtt imádkozni. Van kedved?

– Miért ne.

Imádkoztak, majd elmerültek a Szentírásban. Beszélgettek, kacagtak az immár két főre duzzadt „anonim csoportban”.

Az ajtón újra kopogás hallatszik.

– Jó helyen járok? – kérdi egy félénk hang.

– Szerintem igen! – kacsint Fűli Mikire.

Majd zsebéből elővesz egy Balaton szeletet, három suta darabra töri és a srácok felé nyújtja:

– Szeretevendégség? – kérdi Fűli.

Ők újrakezdték. Muszáj Újra Kezdeni.

(Tököli Büntetés-végrehajtási Intézet)